

Consultând memoria timpurilor cunoscute, unii vom înțelege că muzica, acum, se îndepărtează de originea ei, aceasta devenind ceva de nerecunoscut pentru cei care cunosc fenomenul în esență. Muzica a apărut din suferință, bucurie, din dor, dragoste și nevoia de sacru, din dorința omului de a se (re)conecta cu divinitatea, deschizând această poartă și reușind să dobândească certitudine sau mărturie pentru continuarea existenței sufletului după moartea trupului. Muzica se practica, în cea mai mare parte, pentru venerarea zeităților, pentru mulțumiri și rugăciuni, lucru care se întâmplă și în zilele noastre. Pentru prima dată, muzica ar fi fost practică de preistorici, aceștia dezvoltând ritualuri funerare și incantații de comunicare.

Mai târziu apar instrumentele și forma artistică muzicală cu scop de „trecere”, sărbătoare și petrecere (divertisment). În Vedele indienilor, a căror datare nu se cunoaște, căci mulți cercetători consideră că ar fi cele mai vechi scrieri și cunoașteri ale omului antic, poate cu multe mii de ani înaintea erei noastre, muzicienii sunt prezentați ca aparținând sacralității. Din aceste scripturi ale hinduismului, dar și din culturile bizantine, ebraice, egiptene și grecești timpurii, înțelegem că fenomenul muzical originar s-a produs în mod ritualic, acesta fiind nelipsit din viața spirituală a oamenilor din acele vremuri. Noi vorbim despre faptul că, astăzi, acest divertisment ritualic s-a îndepărtat atât de mult de originea fenomenului muzical, de frecvențele și vibrațiile care activează conștiința superioară, încât consumatorii, care de cele mai multe ori sunt copii, devin un soi de zombie, fără a mai lăsa prea mult loc de speranță întru înălțarea spiritului prin arta sacră a vibrațiilor și a frecvențelor artistice.



Muzica modernă - desacralizată sau malefică, după cum o numește Cezar Geantă în lucrarea Estetica muzicii sacre din 2008, contribuie la decăderea omului, având o particularitate deosebită în

rândul adolescenților. Să înțelegem că nu doar muzica contribuie la perturbarea lucidității oamenilor, la ademenirea lor într-o ideologie a fericirii inconștiente, fără valori și credință, la dorința de supremație și la război, ci toate formele de artă, rolul decisiv, acum, avându-l filmul, care se referă și la clipul muzical. Copiii și adolescenții sunt ținta acestei propagande, căci ei sunt viitorul de mâine, marile companii de divertisment, deținute de globaliști, profitând de faptul că majoritatea nu este educată și poate ceda foarte ușor în ispita duhurilor rele, care sunt invocate în muzică, filme, reclame, emisiuni tv, imagini, arhitectură, chiar și în desene animate.

Se produce o setare globală, la nivel psihic, prin care tinerii slabi să se familiarizeze cu urgiile, anarhiile, războaiele, conflictele, epidemiile, roboții, călătoriile în spațiu și digitalizarea avansată, pentru a nu mai exista șoc atunci când acestea se vor întâmpla în viața reală și pentru a putea fi ținuți sub control absolut cândva, privați de libertate, pe care, oricum, o vor afla doar din poveștile părinților și nu o vor recunoaște. Se mai promovează o ideologie a individualității, a războiului, ca o condiție a supraviețuirii: Cei puternici să-i nimicească pe cei slabi. Mulți tineri fără valori și educație au început să dobândească poziții înalte, cum ar fi acelea de polițiști sau jandarmi. Aici întâlnim un număr imens de consumatori ai muzicii demonice, tineri care se dovedesc a nu fi apti pentru a face judecată dreaptă, care sunt cuprinși de duhurile rele ale mândriei și supremației, făcând abuz în serviciu.

Dar, cu siguranță, sufletul curat și creierul sănătos, întotdeauna, vor căuta să fie de ajutor, nu să dăuneze. Frecvențele și vibrațiile muzicii bune au contribuit, din timpuri străvechi, la evoluția speciei umane, din punct de vedere spiritual, moral și emoțional. Muzica a deschis Conștiința conștiinței pentru milioane de oameni, a oferit catharsis, îndumnezeire, refugiu, putere și sens vieții. După cum spune Beethoven, muzica este o revelație mai înaltă decât toată înțelepciunea și filosofia. Toate artele muzicale sacre, create de om prin harul divin, sunt acum îndepărtate prin superficialitatea, banalitatea și mediocritatea noilor curente, dorite a fi „muzicale”, și care nu sunt interesate de originea fenomenului. Aceste „curente” sunt guvernate, de cele mai multe ori, de către părinții iadului.

Războiul spiritual dintre armatele lui Dumnezeu și cele ale lui Satan nu se poartă cu arme naturale, ci este purtat adesea cu instrumente muzicale (Norman Holmes). Cei mai mulți artiști și consumatori de muzică demonică sunt căzuți în akedia (în limba greacă clasică, „a-kedia” înseamnă „neglijență, nepăsare” sau „negrijanie”, după terminologia Părintelui Rafail Noica) și nu dau semne de revenire pe calea desăvârșirii, ceea ce este crunt și ar întârzia evoluția pentru toată specia umană, căci influențându-ne reciproc, toți formăm un întreg. Până vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoașterii Fiului lui Dumnezeu (Efeseni 4-4:13). Și, nu, akedia nu este același lucru cu spleen-ul lui Bacovia. Acesta este duhul sau demonul trândăviei (lumești și spirituale) și reprezintă trăsături mult mai complexe, infinite, dintre care mai enumerăm: aversiune, lehamite, ură, apatie, lăncezeală, indolență, pasivism, indiferență, toropeală, somnolență, apăsare a trupului și a sufletului (uneori negând sufletul), depresie, instabilitate psihică și fizică, psihastenie, obsesie, fobii etc. Sf. Isaac Sirul spune că ea face sufletul să încerce iadul. Sf. Ioan Scărarul afirmă: akedia este cea mai apăsătoare, cea mai copleșitoare dintre toate patimile, cea mai gravă dintre cele opt.



Este o confirmare a experienței Sinților Părinți, care spun că dacă n-ai de lucru îți dă diavolul: gânduri peste gânduri, obsesii, iluzii, proiecte imaginare etc.; surse permanente de tulburare lăuntrică. Mulți „artiști” se proclamă promotori de motivație, spiritualitate, etică și credință, însă, poate, nu își dau seama că ceea ce oferă ei, din punct de vedere creativ sau artistic, ademenind publicul slab, dovedește contrariul a ceea ce ei susțin superficial. Acest păcat se numește kenodoxie (slavă deșartă, vanitate). Plăcerea noilor generații o constituie batjocura (după cum crede și preotul și psihologul Rafael Vintilă), în modul voluntar sau involuntar.

Din această perspectivă, ne putem da seama că muzica autentică ar putea dispărea ușor-ușor din sfera practică din afara Bisericii și ar putea rămâne doar scrisă sau conservată pe CD-uri, internet și viniluri, casete etc., dacă nu se întâmplă o conștientizare în masă în următoarele două decenii. Aceeași problemă și amenințare se constituie și la adresa limbii române - diminuarea practicării acesteia. Unii interpreți cu voci frumoase și talent, care aleg căile tartariene și hadesiene de manifestare și exploatare, ar trebui să cunoască următorul verset: căruia i s-a dat mult, mult i se va cere; și mai mult va fi bătută sluga aceea care a știut voia, decât cea care n-a știut (Luca 12; 48).

Mulți „artiști” sunt recunoscuți de „marile topuri” ale revistelor sau radio-urilor, însă Valoarea nu mai poate fi validată astfel. Acolo se validează, acum, de cele mai multe ori, celebritatea, atenția și „aprecierea” unui interpret sau a unei compoziții din partea publicului fără gust artistic, adică al majorității. Am mai spus că acest gust este condiționat de educație, pornind de la unele afirmații kantiene. Acum adaug că este vorba și de Credință. Se vede că e greșit să credem că pășim într-o eră a Frumosului cu aceste curente odioase, neortodoxe, care nu fac decât să stârnească dorința de supremație, de bani și bogății acumulate pe căi nelăudabile, ideile de ură, xenofobie etc.

Aceste curente, probabil, apar pentru că unii (mulți) sunt frustrați, fără o gândire clară, fără înțelegeri, poate și fără educație, fiind automat excluși din grupurile de care au fost interesați inițial, de care vor să aparțină sau, uneori, de către cele elitiste. Unii au trecut printr-o copilărie grea, renunțând la a se integra în societate o perioadă, acum fiind și ei „motivați”, la rândul lor, de alte personaje care reușesc să se impună, abracadabrant, cu nimic, cu o credință superficială. Vor să aparțină de un grup, colectiv, societate, un curent sau o mișcare, fiind validați, aplaudați și oferindu-li-se un fel de dreptate fără discernământ. Dar comunitatea aceasta crește, unii nu prea știu să ceară

ajutor, să meargă la biserică, mulți fiind ortodocși doar pe foaie, rătăcind credința și devenind adepți ai unor ideologii și confesiuni New Age, care produc mari amăgiri și depresii pentru cei care nu dețin cheia de boltă a cunoașterii și credinței. Multe dintre aceste religii și terapii New Age, provenite din tradiții păgâne (comunități de dezvoltare personală, de cele mai multe ori cu scop de afacere), oferă tehnici prin care efectele negative se alungă pentru o perioadă, însă cauza rămâne, căci e de nivel spiritual, efectele revin. Indiferent că ne referim la inforenergetică, reiki, terapii bowen și tetha, neuroștiință și alte terapii holistice - acestea se pot practica doar după dobândirea adevăratelor esențe spirituale și morale.

Acolo nu se implică nicio energie necreată, ci doar se reprogramează resursele lumesti pentru o regenerare temporară. Practic, de cele mai multe ori, e mâna vrăjmașului, care înșală și depărtează omul de adevăr. Păzește comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deșarte și lumesti și de împotrivirile științei mincinoase, pe care unii, mărturisind-o, au rătăcit de la credință (I Timotei 6:20). Plecând de la o idee formulată de academicianul Ioan-Aurel Pop, este o greșală imensă să li se propună copiilor și adolescenților să se aventureze în modernitate fără a cunoaște valorile și tradițiile. Unii se întorc la origini, esențe și valori, bătându-se cu pumnii în cap și aducându-și aminte cu regret de faptul că nu și-au ascultat bunicii, profesorii sau părinții, crezând că vor găsi Monstrul din Loch Ness și se vor poza cu el. Vrei să afli dacă un teritoriu este guvernat bine și dacă poporul său are o morală sănătoasă? Ascultă-i muzică. - Confucius Constantin Ionescu prezintă, în lucrarea monumentală „Istoria psihologiei muzicale” (editura Muzicală, 1982), faptul că muzicalitatea și artele nu se pot aprofunda fără o pregătire spirituală și psihologică de bază. Sf. Ioan Gură de Aur ne transmite și mărturisește : Nimic nu purifică sufletul, nu-i dă aripi, nu-l smulge din cele pământești, nu-l eliberează din legăturile trupești, nu-i inspiră înțelepciune divină, nu-l face să disprețuiască cele de jos, precum muzica și accentele măsurate ale unui cântec dumnezeiesc.

E necesar acum să dezvoltăm abilitatea de a putea face diferența dintre artistul autentic, care lucrează în slujba Lui, și artistul demonic, care invocă duhurile rele și corupe subconștientul omului slab, încercând să-și creeze propriul colectiv și propria ideologie, asemenea lui Lucifer. Cunoaștem că marele lider al muzicii, care conducea corul îngeresc de laudă, a fost îngerul Lucifer, care a păcătuit din prea multă mândrie, preamărindu-se singur, întorcându-se împotriva lui Dumnezeu.

Noi trebuie să ne ferim de muzica lui și să ne rugăm pentru eliberarea celor care sunt prinși în această patimă. Suntem în această lume, a Binelui și răului, pentru a ne (re)dobândi locul lângă Tatăl (împlinind voința adevărată), dar nu pentru noi, individual. Crezând că suntem aici pentru noi și plăcerile lumesti, locul nostru va fi lângă cel rău. La urma urmei, noi n-am venit să ne aranjăm în această lume. - Sfântul Cuvios Paisie Aghioritul. (fragmente din Claudiu Dumitrache - SolilocViu, Costeștii din Vale, 2021).

Claudiu Dumitrache